

ИГРА НА МИЛИАРДИ

THE PRINCE OF RISK
Copyright © 2013 by Christopher Reich

© Коста Сивов, *превод от английски*
© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2017

ISBN: 978-954-28-2366-7

КРИСТОФЪР РАЙХ

ИГРА НА МИЛИАРДИ

Превод от английски

Коста Сивов

В памет на Джоузеф Рабле III

ПРОЛОГ

*Заседателната зала на Федералния резерв на САЩ
Екълс Билдинг
Вашингтон
Неделя, 28 юли, 22:50 часа*

Тримата мъже седяха начело на конферентната маса като побелели лъвове над плячката си.

– Ако дори половината от това проклето нещо е вярна, то тогава сме загазили сериозно – прошепна единият.

– А ако всичко е самата истина?

– В такъв случай сме тотално...

Вратата се отвори и в залата влезе агент на тайните служби.

– Извинете, сър – каза той. – Готови сме.

Куполовидният полилей, който висеше над дългата маса, изпълваше огромното помещение със слаба, погребална светлина.

– Дайте ни един момент – отвърна министърът на финансите Мартин Гелман. – Няма да се бавим много. – Мъжът изчака агентът на тайните служби да излезе, след което почука с пръст по досието. – Колко души от ваша страна знаят за това?

– Само асистентът ми – отвърна Едуард Астър, изпълнителният директор на Нюйоркската фондова борса.

– Никой друг?

Астър поклати глава, без да отмества поглед от министъра на финансите и от мъжа, седнал до него – Чарлз Хюз, председател на Федералния резерв. Двамата бяха едни от най-

влиятелните личности в икономиката на Съединените американски щати.

– Имах подозрения, когато получих доклада – каза Астър.

– Кой ни осигури тази информация? – попита председателят на Федералния резерв.

– Фирмата, която го подготви. Те насочиха вниманието ми още от самото начало.

Мартин Гелман избута очилата по-високо върху носа си и огледа заглавната страница на досието.

– Никога не съм ги чувал. Какво, по дяволите, трябва да означава това име?

– Просветление – отговори Астър. – Очевидно думата е на санскритски.

– Чудесно – отвърна Чарлз Хюз, който на седемдесетгодишна възраст беше най-младият от присъстващите. – Ще позволим на група индийски мистици да казват на Съединените щати как да плават в лодка без гребла.

– Вярвам, че са американци – каза Астър. – Поне колкото самите нас.

– Кои са или *какво* точно представляват тези хора? – поиска да научи Гелман.

– Призраци¹. Гадатели. Учени. Наречете ги както ви харесва.

– От частния сектор? – попита председателят Хюз.

– Ако са малко по-частни, направо ще станат невидими – отвърна Астър. Имаше още, но предпочете да не го споменава.

– Ако се разчуче...

– Затова сме само ние тримата в единадесет часа в тази неделна вечер – успокои ги изпълнителният директор на фондовата борса.

В помещението ехтеше тишина. Астър се взираше в държавния печат на САЩ, който се намираше високо на стената, и си мислеше за решенията, които се вземаха точно на тази маса; някои бяха приемани, за да се спаси страната от финансова катастрофа, а други именно за насочването ѝ към тази катастрофа.

¹ Spook – призрак; така се наричат шпионите и агентите на ЦРУ. – Б. пр.

Сега се задаваше поредната.

Мартин Гелман извади мобилен телефон от самото си.

– Трябва да се обадя на президента.

Астър сложи ръката си върху неговата.

– Не и от твоя телефон.

– Защо, по дяволите, Ед?!

– Не разбра ли какво пише в доклада? – Изпълнителният директор на фондовата борса отпусна хватката си. – Предлагам да го уведоим *лично*.

Този път Хюз се възпротиви:

– По това време на нощта?

– Сигурен съм, че президентът ще ни прости нахалството.

Председателят на Федералния резерв кимна несигурно.

– Всичко това ми се струва невъзможно.

– Точно обратното – контрира Астър с увереност, достатъчна и за двама им. – Ако питаш мен, на практика сами си го търсехме. От десет години знаем или подозираме за това. Всичките доклади от ФБР, ЦРУ, дори от британците, ни казваха да сме внимателни в споделянето. През цялото това време не направихме нищо. В този ред на мисли можехме да изпратим покана с гравирани букви и да постелим килимче за добре дошли на предната си врата.

Хюз поклати глава.

– Как сме позволили да се случи?

– Алчност. Наивност. Вината е на всички ни.

Председателят на Федералния резерв стовари юмрука си на масата.

– Бесен съм.

– Аз също, Чарли, но все още имаме време. – Астър отвори доклада на заключението. – „...и макар да няма съмнение за мащаба на проникване в критични национални системи, агресорът не може да използва ПИ, за да задейства цялостен дефолт² на основната си цел, докато не разполага с програмния код...³“.

² Дефолт (във финансите) – неизпълнение на договор за заем, неплащане своевременно на лихви и/или главница по дългови задължения. – Б. пр.

³ Програмен код (известен още като сорс код, изходен код) – сбор от инструкции (заедно с коментари), написан на разбираем за човека език за програ-

– Какво означава това на разбираем език? – прекъсна го Хюз.

– Означава, че са опасали цялата къща – от върха до земята – с експлозивни С4, но не могат да ги задействат. Поне засега.

– Защо, по дяволите, не могат? Съумели са да сторят всичко останало.

– Не разполагат с детонатора – обясни Гелман. – Без него не могат да взривят къщата.

– Остава им още една стъпка – каза Астър. – Трябва да намерят начин да я направят.

– Някакви идеи как е възможно да стане това? – попита Хюз.

– Няколко – отвърна изпълнителният директор.

– С колко време разполагаме?

– Трудно е да се каже. Трябва да приемем, че държат очите си широко отворени и че съществува вероятност планът им да бъде разкрит.

– Което означава съвсем скоро – констатира Хюз.

Астър кимна.

– Предположението ти е логично.

– Добре тогава. – Гелман скокна от стола си, събра доклада и го прибра в чантата си. – До „Пенсилвания авеню“ 1600 са само четири пресечки. Трябва да измъкнем главнокомандващия от леглото.

* * *

Няколко минути по-късно тримата мъже се бяха разположили в задната част на брониран „Шевролет Събърбън“, който летише по булевард „Конститушън“. Предвид късния час и неотложното естество на срещата, охраната им се състоеше само от двама агенти. Те бяха отпред. Не ги следваше друга кола. Астър беше категоричен, че не бива да привличат ненужно внимание.

миране, обикновено като текст. Позволява модификация на програмата, разглеждане на начина, по който работи, откриване на грешки и др.

– Карай към парадния вход – нареди Гелман, като имаше предвид портала, разположен на „Стейт Плейс“, близо до „Седмнадесета улица“, покрай Елипсата⁴. – Ще спрем на паркинга на Западното крило.

Едуард Астър гледаше през прозореца. Пред него Вашингтонският монумент се издигаше в нощното небе. Зад него, окъпан в светлина и разположен в далечния край на Мола, почиваше Капитолият. Самият той беше син на имигрант и тези забележителности му напомняха защо толкова много обичаше страната си. Баща му беше дошъл в Америка преди осемдесет години, с непризнатим име и почти нищо друго, освен дрехите на гърба си. За две десетилетия от човек, който дереше волски кожи за направата на дамски ръкавици, се беше издигнал до собственик на фабрика за ръкавици. Работеше неуморно. Забогатя. Успя да изпрати сина си в най-добрите училища, а по-късно му помогна да си намери работа в Нюйоркската фондова борса. Едуард Астър обичаше да мисли, че всичко останало беше постигнал сам, но никога не забрави дълга към своя баща и тази страна.

– Единствено в Америка – казваше старецът му с онзи чешки акцент, от който никога не се отърва.

Астър погледна към доклада в скута си. Нямахте да си прости, ако позволеше на някого да открадне нещо, което принадлежеше на тази страна. *На неговата страна.*

Двигателят ревеше яростно, пречеше му да размишлява. Автомобилът подскочи, подхвърли него и спътниците му на седалките им. Изплашен, Астър се хвана за подлакътника. Колата се отклони за момент, след което отново се върна на пътя.

– Всичко наред ли е? – попита той.

Внезапно ревът затихна и двигателят се успокои.

– Съжалявам, сър – отговори шофьорът. – Вероятно съм натиснал педала малко по-силно.

Астър притисна доклада до гърдите си. Не каза нищо, но сърцето му галопираше.

⁴ Елипсата – поляна в Президентския парк, близо до Белия дом. – Б. пр.

Автомобилът им мина покрай Организацията на американските държави⁵ и зави наляво по „Седемнадесета улица“. От страни на пътя им имаше дъбове. Макар клоните да бяха натезали от летните листа, можеше да различи Белия дом.

– Сър, бих желал да уведомя по радиостанцията за пристигането ни – каза агентът на тайните служби, който отговаряше за охраната. – Не искаме никакви изненади.

– В никакъв случай – отвърна Астър, говореше малко по-силно, отколкото му се искаше.

– Чухте го – намеси се министърът на финансите. – Влезте бавно. Те ще познаят колата.

Изпълнителният директор на Нюйоркската фондова борса се завъртя на мястото си.

– За да сме напълно сигурни, някой от вас сподели ли на външен човек за нашата среща?

– На никого – отвърна Гелман. – Съпругата ми знае, че не бива да ме пита къде ходя.

– Аз нямам такава – отговори Чарлз Хюз. – Но може да съм споменал едно-друго на заместник-председателя.

– Сторил ли си го, или не си? – попита Астър.

– Май да. Работим заедно по всички въпроси. Не крия нищо от него.

– Не беше ли той наш посланик, преди да се качи на борда? – попита Гелман.

– Това беше преди шест години – отвърна Хюз. – Нямах причина да не му вярваш.

– Не става въпрос за доверие – сопна се Астър. През главата му мина една ужасна мисъл. С трепереща ръка извади телефона от джоба на самото си и започна да преглежда контактите в апарата. Спря се на име, което му беше до болка познато, като собственото му. Минаха години, откакто разговаряха за последно. Години, изпълнени с омраза и гняв. Въпреки това

⁵ ОАД – международна организация със седалище във Вашингтон, САЩ. Тя обединява всичките 35 страни от Северна и Южна Америка. – Б. пр.

Астър не се подвоуми. Нямахше друг човек, на когото да има по-голямо доверие.

Пръстите му изпитваха затруднение да намерят правилните букви в тъмното.

– *П-А-Л* – започна да пише.

Шевролетът намали и зави към входа на „Стейт Плейс“. Един охранител, който работеше към униформения отдел на тайните служби, излезе от будката си. Бариера блокираше пътя напред.

Министърът на финансите Гелман свали прозореца си.

– Добър вечер, сержант. Знаете кой съм. Председателят на Федералния резерв, господин Хюз, е с мен, както и господин Астър от Нюйоркската фондова борса. Тук сме, за да се видим с президента.

– Няма ви в списъка, сър.

– Случаят е спешен.

Охранителят ги помоли да дадат личните си документи, след което се върна в будката си.

Астър продължи да пише:

– *А-Н...*

Охранителят им върна документите.

– Президентът помоли да отидете до портика на Западното крило.

Портите се отвориха и автомобилът потегли бавно. Бариерата пред тях потъна в земята. Двигателят отново изрева и Астър потръпна, но осъзна, че шофьорът просто е натиснал газта, за да продължи по алеята. Събърбънът измина няколко метра, след което отново спря, за да може шасито му да бъде прегледано с огледало за наличието на експлозиви. Чу се „Чиста е“ и колата се насочи към следващата бариера. Тя се прибра в земята. Шевролетът се раздруса, когато мина през металната рамка.

– Срещал ли си се с президента? – попита Гелман.

– Не – отвърна Астър. – Политическите ни убеждения се различават.

– Той е добър човек, но едва ли ще остане доволен.

Автомобилът направи рязък ляв завой по „Уест Екзекютив авеню“. Алеята продължаваше още петдесетина метра, минаваше покрай басейна на Белия дом отдясно и свършваше в паркинг за служителите на Западното крило.

– Надявам се поне да ни изслуша – каза Астър.

– Сигурен съм, че ще го стори. Той е...

Шевролетът се стрелна напред и залепи пътниците си в седалките им. Двигателят изрева по-силно от преди. Автомобилът започна да ускорява и само след секунди вече летеше надолу по алеята.

– Какво става, по дяволите? – учуди се Гелман.

– Я намали малко – провикна се Астър.

– Не мога – отвърна шофьорът. – Кракът ми дори не е на педала.

Право пред тях имаше трета бариера, която блокираше пътя им.

– Внимавай! – изрева Чарлз Хюз.

Шофьорът зави рязко надясно, автомобилът подскочи на бордюра и се озова на ливадата. Астър беше подхвърлен на седалката си и си удари главата в тавана. Изтърва телефона и той падна на пода.

– Дай на свободна – нареди главният агент, който се взеше на пътническото място.

– Скоростният лост е зайл.

Шевролетът продължи да набира скорост, стрелката на скоростомера минаваше осемдесет километра в час, колата подскочаше върху неравния терен. Шофьорът се опитваше да избягва дърветата, клоните се удряха в предното стъкло, пречеха му да вижда. След това клоните изчезнаха и превозното средство се озова на Южната морава. От Белия дом ги делеше около тридесет метра тревна площ.

– Янки Блу... тук е Сиера Шест – обади се по радиото главният агент. – Имаме извънредна ситуация. Автомобилът излезе извън контрол.

– Комуникациите не работят, шефе – каза шофьорът.

Все повече се приближаваха до Южния портик. Астър се намести на седалката си.

– Спрете веднага – провикна се отново.

– Сър, нямам контрол над превозното средство – отвърна шофьорът изнервящо спокойно.

В този момент Астър осъзна, че всичко в доклада е истина. Автомобилът се управляваше от някой друг. Не от човек, а от нещо много по-плашещо. Шофьорът нямаше какво да стори, за да го спре.

Агенти на тайните служби се появиха иззад дърветата и заеха позиции от всички страни. Астър преброи четирима, които стояха на терасата на Южния портик. Всички те държаха автомати.

Една от гумите се пръсна и автомобилът се раздруса неконтролируемо.

– Бог да ни е на помощ – изрече шофьорът.

Нощта изригна. Мракът се освети от оранжеви и жълти експлозии. Куршумите не пропуснаха нито една част от превозното средство, сипеха се като оглушителен, барабанящ дъжд. Предното стъкло се пропука, след което се натроши.

Астър видя къде се намира телефонът му, падна на колене и го вдигна. Ръката му трепереше от страх, но въпреки това успя да набере последните няколко букви:

– Т-И-...

Още една от гумите избухна. Автомобилът подскочи във въздуха и се приземи на една страна. Главата на Астър се удари в прозореца. Тялото му падна върху вратата и той отново изгърва телефона. Председателят Хюз се стовари отгоре му и изпълнителният директор усети как рамото му изпука. Болката беше силна и той изкрещя.

За един безкраен момент колата се носеше по моравата. Стрелбата секна. Превозното средство намали ход и в момент на капитулация се преобърна по покрив.

Хюз се отлепи от Астър. Председателят на Федералния резерв беше в безсъзнание. Гелман лежеше прострян наблизо, очите му бяха отворени и ужасени.

Изпълнителният директор на Фондовата борса лежеше по гръб и се опитваше да контролира дишането си. Чуваше как двигателят пука и крещящите инструкции гласове навън, които им нареждаха да останат в превозното средство. Обърна глава. Телефонът беше паднал на няколко сантиметра от него. На екрана видя буквите, които беше написал досега: „П-А-Л-А-Н-Т-И-“.

Една липсваше.

Астър вдигна здравата си ръка над и около главата си, докато пръстите му не стигнаха до апарата. Успя да набере последната буква с палеца си.

– Добре ли сте? – Челото на шофьора кървеше.

– Да – отвърна изпълнителният директор. – Добре съм. Рамото ми обаче...

Едуард Астър така и не успя да довърши изречението. В този момент резервоарът, напълнен догоре с деветдесет и пет литра бензин, експлодира. Горещата вълна го подхвана, погълна го и изгори всяко негово чувство и усещане.

Миг преди да умре, пръстите му се увиха около телефона, както бебе би обвило пръстчета около ръката на майка си, и дали умишлено, или съвсем случайно, натисна „изпрати“.